Dr. VECSEY LAJOS

# ELPUSZTÍTHATATLAN-E A MAGYAR NÉP?

RÓMA 1958

A KATOLIKUS SZEMLE
KIS KÖNYVTÁRA — 5

Dr. VECSEY LAJOS

# ELPUSZTÍTHATATLAN-E A MAGYAR NÉP?

RÓMA 1958

*Copyright by KATOLIKUS SZEMLE - Roma*

## Beszélő számok

Az első világháború óta megszoktuk, hogy tömegekben gondolkodjunk, mert a győzelmet akkor a nagyobb emberanyag és a nagyobb anyagi források birtokosai aratták. Ugyancsak emberanyag kérdése hozta ránk Trianont, amikor a magyarság az ezeréves határok közt élő népeknek csak kereken ötven százalékát tette ki. Még nagyobb mértékben értük meg a második világháborúban eddig soha nem tapasztalt anyagi erők mérkőzését, mely alkalommal szintén az győzött, aki tovább bírta katonai létszáma és tartalékai fokozását. Ezzel nem akarjuk pillanatra sem állítani, hogy a hadvezetés és diplomácia művészete jelentéktelen szerepet játszott volna a modern hadisikerek kivívásában, hanem csak a reális tényt rögzítjük: a legutóbbi két világháborúban a végső győzelmet a nagyobb anyagi források háborús potenciáljával bíró népek ragadták magukhoz.

Újabban sok szó esik « Európai Egyesült Államok »-ról s az egyes népek közötti, « eszményi határok »-ról, mely alapon a nemzet-

közi poblémák nagy része — határvillongások, imperialista népi törekvések, stb. — kiküszöbölhetők lennének. Mindez azonban egyelőre csak szép szó. Soha erősebben nem dühöngött a sovinizmus, mint a jelenkorban. Gondoljunk csak a szomszéd népekre, deportálásokra, Algériára, arab mozgalmakra, a pánszlávizmus expanzivitására, stb. s be fogjuk látni, hogy az idealisták Páneurópa terve még nagyon messze van a megvalósulástól. Mindezen kérdések mellett sokat foglalkozik az UNO egyik szerve az emberiség rohamos szaporodásának problémájával. A mammutnemzetek mellett, melyek lélekszáma hihetetlen arányokban szaporodik, ott a sok kis nép, köztük mi magyarok, akiknek sorsa mindinkább függvénye lesz a nagy nemzetek akaratának, jóindulatának vagy éppen terrorjának. E szempontokat figyelembe véve nem közömbös annak a kérdésnek felvetése: Hol állunk mi magyarok a népek és nemzetek népesedési versenyében? Milyen kilátásaink vannak biológiai-etnikai alapon arra, hogy a nemzetek nagy családjában, elsősorban a Kárpátmedencében, érdemleges, történelmi multunknak megfelelő szerepet tölthessünk be?

Hogy a szokásos illuziótól mentesen bírálhassuk el biológiai-etnikai erőtartalékainkat s ezek alapján némi következtetést vonhassunk le a jövőre nézve, érdemes lesz a történelmi statisztikát elővennünk s ezeréves né-

pi-biológiai fejlődésünket a számok tükrében szemügyre vennünk.

Magyarország népesedési képe Trianon előtt:

| év | összlétszám | magyarság száma | százalékaránya |
|---|---|---|---|
| 896 | ? | 500.000* | — |
| 1380 | 3.000.000 | 2.500.000* | (83) |
| 1480 | 4.500.000 | 3.600.000* | (80) |
| 1720 | 2.570.000 | 1.160.000 | (45) |
| 1787 | 7.000.000 | 2.320.000 | (33) |
| 1840 | 11.275.000 | 4.807.000 | (42.6) |
| 1869 | 13.219.000 | 6.163.000 | (46.7) |
| 1880 | 13.750.000 | 6.404.000 | (46.6) |
| 1890 | 15.163.000 | 7.358.000 | (48.5) |
| 1900 | 16.722.000 | 8.589.000 | (51.4) |
| 1910 | 18.265.000 | 9.945.000 | (54.5) |
| 1915 | 18.810.000 | 10.535.000 | (56) |

A trianoni Magyarország (93.000 km.²) népesedési fejlődése:

| év | összlétszám |
|---|---|
| 1920 dec. 31 . . . . | 7.986.875 |
| 1930 » » . . . . | 8.685.109 |
| 1941 jan. 1 . . . . | 9.316.074 |
| 1949 » » . . . . | 9.204.799 |
| 1950 » » . . . . | 9.289.479** |
| 1951 » » . . . . | 9.378.144** |
| 1952 » » . . . . | 9.458.791** |
| 1953 » » . . . . | 9.537.168** |
| 1954 » » . . . . | 9.632.055** |
| 1955 » » . . . . | 9.748.732** |
| 1956 » » . . . . | 9.861.314** |

(*) Becslés alapján.

(**) A halálozások és születések alapján számítva. V.Ö. *Magyar stisztikai zsebkönyv*, 1956.

A szaporodás alakulása:

| év | összes szaporulat | évi átlag |
|---|---|---|
| 1921-1930 | 698.234 | 0.87% |
| 1931-1940 | 630.965 | 0,72% |
| 1941-1948 | - 111.275 (fogyás!) | |
| 1949 | 84.680 | 0.92% |
| 1950 | 88.665 | 0.95% |
| 1951 | 80.647 | 0.86% |
| 1952 | 78.377 | 0.83% |
| 1953 | 94.887 | 0.99% |
| 1954 | 116.677 | 1.21% |
| 1955 | 112.582 | 1.15% |

Fenti számokból multra és jelenre a következő *nagyon tanulságos észrevételeket* tehetjük:

1. Normális fejlődési folyamatot — azaz évi egy százalékos gyarapodást — feltételezve, hazánk lakosságának Nagy Lajos halálakor legalább 12 milliónak kellett volna lennie. Ehelyett kb. 3 milliót találunk. Hova tűntek el a többi milliók?

Először a kalandozások ritkítottak nagyon a magyarság sorait. Később a 11-12. században a sok háború, ellenséges betörések szintén tetemesen késleltették népünk normális számbeli gyarapodását. A tatárok kitakarodásakor 1242-ben az ország romhalmaz volt. Ekkor a magyarságnak valószínűleg több, mint a fele elpusztult. A közbeeső háborúkon kívül igen sok áldozatot követelt a fekete halál hazánkban, Nagy Lajos korában. Igy meg-

érthetjük, hogy az ország lakossága a 14-ik század második felében csak 3 millió körül volt.

Hunyadi Mátyás idejében 6 milliós létszám helyett 4. 5 milliót számítanak történészeink. A másfélmilliós kiesést itt könnyen megmagyarázhatjuk a lakosságnak a török betöréseket követő pusztulásával; pld. csak 1438-ban kb. 70.000 embert vitt magával a török fogolyként Erdélyből. A folytonos önvédelmi harc szintén nagy áldozatot követelt. Igy mindent egybevetve, hazánk lakosságát 1520 körül 5 millióra becsülhetjük.

2. A legelső hiteles népszámlálási adat 1720-ból áll rendelkezésünkre, a százados török rabság megszünte után. Magyarországnak ekkor 2,570.000 lakosa volt s ebből magyar 1,600.000! Ha a statisztikai műveletet visszafelé forgatjuk, tízévenként tíz százalék gyarapodást, illetőleg csökkenést számítva, akkor megdöbbentő eredményt kapunk: a magyarság száma 1690 körül alul volt az egy millión! Holott az 1520-as 5 milliós létszám mellett 4 millió színmagyart feltételezve, 1720-ban 18 milliós lakosságból 16 millió magyarnak kellett volna lennie. Mit jelent ez biológiai-etnikai vonalon? Azt, hogy *a magyarság a török korszakban* 90 *százalékban kipusztult.* Itt ugyanis nemcsak a tényleges elhurcoltakat és kiirtottakat kell számítanunk, hanem azt a mennyiséget is, amely normális körülmények között született volna.

3. A fenti elszomorító kép mégis kell, hogy bizakodásnak, megnyugvásnak adjon helyet, ha a következő kétszáz év népesedési folyamatát nézzük. 1700 és 1900 között a magyarság létszáma megtizszereződött! Olyan életerőről, asszimiláló képességről és szívósságról tesz tanúságot e biológiai gyarapodás, amelyhez hasonlót alig találunk a népek történetében. Pedig a politikai körülmények nem voltak mindig kedvezők, hiszen a magyarság hosszabb nyugalmat alig élvezhetett. Mégis a kormányszervek több megértése és támogatása esetén ez a szám még sokkal nagyobb lehetett volna.

Kétszáz évre volt a magyarságnak szüksége, hogy kisebbségből a saját országában többségi nép legyen. Pedig a folytonos telepítések és bevándorlások következtében arányszáma 1787-ben már 33.1 százalékra süllyedt le! Erről a mélypontról küzdötte fel magát a magyar népi erő 120 év alatt s teremtett magának a szentistváni határokon belül többségi helyzete, — sokszor asszociális viszonyok között és olyan nagyfokú kivándorlás mellett, mely a századforduló körül évente kétszázezer honpolgártól fosztotta meg Magyarországot.

Az első világháborút megelőző 30 év népesedési képe alapján még egy igen fontos fejlődési folyamatra kell rámutatnunk: a magyarság a legbiztosabb uton volt azon cél felé, hogy nemzetiségi államból nagy többsé-

gében nemzetállammá váljék. Míg ugyanis az ország összlétszáma ebben az időben tízévenként 9-10 százalék gyarapodást mutat fel, a magyarság 15-16 százalékos létszámnövekedést ért el, ami tizévenként 3 százalékos biológiai térnyerésnek felel meg. Ez annyit jelentett volna a jövőre vonatkozólag, hogy — ha Magyarországot Trianonban fel nem osztják — 1960-ban, vagyis napjainkban már 70 százalékos többséget tett volna ki a magyarság a Kárpátmedencében. Ezt a fejlődést úgy látszik Magyarország ellenségei jobban látták és szemmel tartották, mint az akkori Magyarország felelős tényezői. Mert amikor Rákosi Jenő álmát a 30 milliós Magyarországról már csak néhány évtized választotta el a magvalósulástól, akkor dördült el a szerb diáknak, Principnek gyilkos fegyvere Szarajevóban, mely nemcsak a trónörökös párt ölte meg, hanem a Monarchiára is halálthozó volt. A sorsdöntő merénylet egyszerre felszínre hozta a magyarságot létében fenyegető vulkanikus erőket, melyeknek aknamunkája a Magyarország testéből részesedni akarók legmerészebb álmait is valóra váltotta. Igy lett a Monarchia keretében megerősödött Nagymagyarországból a szerencsétlen, vesztes első világháború után szárnyaszegett kis Csonka-Magyarország.

4. A trianoni békediktátum katasztrofális hatása nemcsak területi veszteségben és gazdasági elszegényedésben mutatkozott,

hanem az utódállamok területén elő magyarság számbeli csökkenésében is. Mily kedvező volt ezzel szemben az « elnyomott » nemzetiségek helyzete Nagymagyarországon, kitűnik az alábbi összehasonlításból:

*a*) a magyarországi nemzetiségek biológiai fejlődése 1910 előtt:

| | 1840 | 1910 | gyarapodás |
|---|---|---|---|
| német | 1.260.000 | 1.903.000 | 50% |
| tót | 1.684.000 | 1.946.000 | 16% |
| román | 2.202.000 | 2.948.000 | 34% |
| rutén | 443.000 | 464.000 | 5% |
| szerb | 324.000 | 462.000 | 43% |

Trianon után:

| *b*) Erdélyben volt | 1910 | 1956 |
|---|---|---|
| magyar | 1.663.000 | 1.563.000* |
| román | 2.800.000 | 4.062.000 |
| *c*) Felvidéken | | |
| magyar | 950.000 | 405.000* |
| tót | 1.800.000 | 3.625.000* |
| *d*) Délmagyarországon (mai jugoszláv területen). | | |
| magyar | 565.000 | 507.000** |

A magyarság *csökkenése* az utódállamokban 1910 és 1956 között hivatalos adatok szerint:

| | |
|---|---|
| Erdélyben . . . . . | 6% |
| Jugoszláviában . . . . . | 10% |
| Felvidéken . . . . . | 56% |

(*) *Britannica Book of the Year* 1957. adata.
(**) *Der grosse Brockhaus* 1957. alapján.

A valóságban a magyarság emberveszteségе a megszállt területeken sokkal nagyobb, mert itt is számítanunk kell a természetes szaporulat kiesését, mely 40-50 év alatt kb. 40 százalékot tesz ki. Vagyis a magyarság biológiai vesztesége az utódállamokban nem 5-6 százezer, hanem legalább 2 millió fő.

*Csonkamagyarország* etnikai feilődése az első világhábòrú után nem nyújt megnyugtató képet, annál inkább nem, mert tetemes többletet jelentett az Erdélyből, Felvidékről az anyaországba özönlők nagy száma is. Gazdasági krízisre hivatkozva nem tudjuk megmagyarázni a sovány számbeli növekvést. Sajnos, a baj gyökere sokkal mélyebben járó. Ebben a generációban érlelődött meg a liberális korszak nevelő hatása, ami persze világjelenség, s innen a válások számának emelkedése, menekülés a gyermektől, egyke, stb. jelensége. Mindez persze nagylétszámú népeknél kevésbé tragikus kihatású tünet, de az idegen sőt ellenséges érzelmű népek közé ékelt magyarság számára az egészséges etnikai fejlődés lét és nem-lét kérdését jelenti.

Ha az első világháború utáni két évtized csak mérsékelt népesedési fejlődést mutat, akkor a második világháború s az orosz megszállás következtében előállott helyzetre azt kell mondanunk, hogy ezeréves történelmünknek olyan fejezetéhez jutottunt el, mely csak a tatárjárással és törökdúlással hasonlítható össze. 1941 és 1948 között, azaz 8 év alatt,

nemcsak nem szaporodott, hanem 111.275 lélekkel fogyott a magyarság, vagyis 1949-ben 10 milliós lélekszám helyett csak 9,204.799 lelket talált a statisztika Csonka-Magyarországon. A kiesés kb. 800.000 fő. Számítsuk ehhez az 1956-iki októberi felkelés alkalmával halottakban, deportáltakban, kivégzettekben s menekültekben beállott embervesztességet, körülbelül 300.000 főt, 80 százalékban férfiakat, valamint legújabban a születések csökkentésére irányuló hivatalos nemzetgyilkos propagandát — akkor teljes egészében nyílik meg szemünk előtt az örvény, melybe a magyar sors a második világháború kezdete óta sodródott. Ugyanakkor a magyarságot gyűrűként övező nemzetek mind tetemes népesedési gyarapodást könyvelhetnek el: Jugoszlávia 18,960.000 (1956), Románia 17,489.794 (1956) és a szudéta németektől megszabadult Cseh-Szlovákia 13,089.000 (1955) lakost, összesen kereken 50 millió főt. Az egyik lábával a Kárpátmedencében terpeszkedő Szovjetbirodalom kb. 299 millió lakost számlál. Még ha fel is szabadul a kis Csonka-Magyarország idővel, ahogy reméljük, akkor is beékelve marad egy 250 milliós, barátságosnak éppen nem nevezhető tömb harapófogójába.

Az a kérdés: milyen sors vár a Kárpátmedencében élő 12 millió magyarra ilyen körülmények között? S mit tehetünk mi, a külföld vendégszeretetét élvező magyarok otthoni véreink érdekében?

## Erkölcsi erő vagy nemzeti öngyilkosság?

A jelenlegi magyar sors elbírálásánál nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy Magyarország 1945 óta olyan török hódoltság féle állapotban van, annak minden káros szimptómájával, mint pl. a tömeges kiirtás, elhurcolások, modern rabszolgaság, az ország tartományi rangra süllyesztése, keleti alakoskodás, gazdasági kizsákmányolás, elszegényedés, stb. A különbség talán leginkább abban van, hogy a lakosság elhurcolása, 12 millió emberről lévén szó, nem olyan egyszerű probléma, mint a török korban. Hogy azonban a magyar kérdés deportálások által való likvidálása az orosz agyakban felmerült, kitűnik az egykori szovjet külügyminiszternek, Molotovnak tulajdonított megjegyzésből: « A magyar kérdés csak vagonkérdés ». Az 1956-os felkelés alkalmával végrehajtott tömeges deportálások most ujból meggyőzhettek mindenkit arról, hogy a szovjet vezetés — híven a sztálini vonalvezetéshez — az állammaximák között még mindig lényeges szerepet juttat a tömeges elhurcolásoknak, mint elnyomó és megfélemlítő eszköznek. A

magyar ellenállás és etnikai szívósság azonban még legújabban is dacolni tudott az idegen és hazai zsarnokság pusztító démonaival. Sem a kínzókamrák, sem tömeges kivégzések és deportálások, sem börtönök és koncentrációs rabszolgatelepek nem tudták megtörni népünk erejét. Sőt, minden nyomorúság, szenvedés, nélkülözés ellenére ismét bőven termett a magyarság életfája, mint az 1953-1955-ik évi statisztika mutatja, amikor a népi szaporodás 0.99 (1953), 1.21 (1954), 1.15 (1955) százalékos kitűnő eredményt ért el, sokkal jobbat, mint az 1920-1940 közötti békeidőben *.) Az 1956-os események ezt a szépen induló fejlődést most megakasztották.

Az a csapás, melyet az 1956 októberi forradalom biológiai fejlődés szempontjából a magyarságra hozott, ma még kiszámíthatatlan és beláthatatlan. Egyrészt bármennyire megcsodáljuk ifjúságunk hősiességét és hirdetjük, hogy a magyarság 1956-ban világtörténelmet csinált, másrészt nem hallgathatjuk el azokat a veszélyeket és kelepcéket, melyeket gonosz kezek ördögi ravaszsággal állítottak a magyar jövő életútjába. Mert igaz ugyan, hogy talá soha ennyit nem beszéltek rólunk — sajnos csak beszéltek — az öt világrészben, mint ma, sem a magyar ügy soha jobban központi helyet nem kapott a nemzetközi megbeszélések kerekasztalánál: de mit hasz-

(*) V.Ö. *Magyar statisztikai zsebkönyv*, 1956. 20.1.

nál a szép szó, a jóindulat és népszerűség, ha közben a magyar népi erő pusztul, elsorvad és annyira megfogyatkozik, hogy jelentéktelen kis minoritás marad a népek tengerében? Gondolunk-e arra, hogy naponta 80 ezer lélekkel szaporodik az emberiség, nálunk pedig szünet nélkül tömegével pusztítják hivatalos asszisztenciával a szülőotthonokban — minő tragikus ellenmondás! — a magyar életet? Feledjük-e, hogy nemzetgyilkos propaganda folyik a magyar életerő lecsökkentésére, új élet fakadásának megakadályozására fogamzást gátló eljárások ajánlgatásával? Tudjuk-e azt, hogy Budapesten több élet pusztul el, mint születik, s több koporsóra van szükség, mint bölcsőre?

Vajon mit akarnak az ördögi agyafurtsággal kieszelt tervvel, a születések számának tervszerű lecsökkentésével? Nem kevesebbet, nem többet, csak annyit, hogy *a magyarság legyen öngyilkos!* Külső és belső terror nem bizonyult eléggé hatásosnak. Most kivetették a rejtett tőrt, a nép tapasztalatlanságára és szenvedélyére építve: pusztítsa el a rebellis magyarság önmagát, ha nem akar sorsába beletörődni s a szovjetblokk « békeszerető népei » közé beilleszkedni!

Pillanatnyilag úgy látszik, mintha a magyarság pusztítását tervezők megtalálták volna a sebezhető pontot népünk etnikai vértezetén, melyen keresztül a halál bacilusát a nemzet testébe plántálhatják. A magyar asz-

szonyok tömegesen élnek a bolsevista kormányzat nyújtotta kedvezménnyel, tömegesen dobják el maguktól a jövőt jelentő magyar életet. Csak Budapesten 45.191 elvetélést ismernek be hivatalosan 21.789 élveszületés mellett az 1957-ik évből *. Van olyan kórház, ahol napi 20-30 elvetélést végeznek. Micsoda bőséges aratása a halálnak! Micsoda haláltánc az örvény szélen, melyet valamikor Kölcsey és Vörösmarty látnoki szeme megpillantott és váteszi lélekkel idézett a nemzet lelkiismerete elé!

Ha sajnálatos azoknak a magyaroknak gyengesége, akik saját nemzetük irtásában közreműködnek, még inkább elszomorító azoknak az anyáknak magaviselete, akik a legszebb szülői kötelességet, az anyaságot elutasítják, nem törődve azzal, hogy saját egoista eljárásukkal a nagy magyar tragédia leküzdésének leghatásosabb eszközét engedik ki a kezükből. Ezek a szerencsétlen megtévedtek elfelejtik a biblia tanítását az izraeliták egyiptomi sanyargatásáról, s annak tanulságáról: minél inkább rájuk nehezedett a rabság igája, annál inkább elfogadták a gyermekáldást, annál jobban szaporodott Izrael népe. Az izraelita édesanyákat nem törte meg a szenvedés és az egyiptomi rabszolgafelügyelők korbácsa.

A jelenlegi szomorú otthoni állapotok arra

(*) V.Ö. *Uj Hiradó*, 1958 aug. 2. sz. Svájc.

mutatnak, hogy a *magyar lélek válságba jutott.* Az elhagyatottság, csalódás, a megpróbáltatások szünetnélküli pörölycsapásai, az adott helyzettel szembeni tehetetlenség *meghasonlást idéztek elő,* melyet a nemzeti géniusz pillanatnyi *egyensúlyi zavarának* nevezhetnénk. A magyarságban van bizonyos hajlam arra, hogy nagy tragédiák vagy sorsdöntő események hirtelen kizökkentsék a józan mérlegelés egyensúlyi helyzetéből.

Ebből a lelki egyensúlyvesztésből magyarázható, mint visszahatás, a lábrakapott menekülési láz a gyermektől, annyi léleknek megtorpanása az erkölcsi próbára tevés előtt. Pedig magyar élet és magyar jövő alakulása attól függ, hogy a magyar nő nemzetfenntartó hivatásához hű marad-e, vagy az öngyilkosságra buzdító propaganda áldozatává válik.

Mindez természetesen végeredményképpen azon is múlik, hogy az orosz megszállás meddig húzódik: csak néhány évig, évtizedekig, vagy századokig? Az 1541-ik év magyarja aligha sejtette, hogy Buda megszállásával 150 éves török rabság vette kezdetét, s amikor majd az idegen uralom véget ér, lakatlan pusztaság — itt-ott meghúzódó kis magyar szigettel — marad a nyomában.

A mondottak alapján a *magyar jelent* így foglalhatjuk össze: népünk ma otthon súlyos erkölcsi válság napjait éli. Három ellenséggel áll szemben: az első a gyilkos-hazug orosz

bolsevizmus megszálló hatalma; a második a magyar kommunista kormány, mely az idegen megszállókkal versenyt irtja a nemzet színevirágát; a harmadik a most fellépő letargia. Az első kettővel megbirkózott eddig a magyar etikai erő, s ha fogyott is létszámban a magyarság, erkölcsi ellenálló képessége töretlen maradt, amint azt az 1956 okt. 23-iki felkelés hőskölteménybe kívánkozó eseményei a legjobban igazolják. Ha azonban egy nép önmaga ellen fordítja a fegyvert — gátlás nélkül pusztítva a nemzetet fenntartó új életet — akkor ezzel lemondott arról, hogy élni akar. Ezeréves történelmünkben nincs rá példa, hogy a drága magyar életet annak Istentől hivatott hordozói, őrzői és fenntartói önkezükkel ily mértékben és ily gátlás nélkül irtották volna. Ennek nemcsak lélekszámcsökkenés lesz a következménye, ami a kiszivárgott adatok szerint már eddig is katasztrofális mértékben mutatkozik, hanem a meglevő erő és élet is veszít intenzitásából, s lappangó betegségek, sterilitás, stb. fognak fellépni mint kisérő jelenségek.

A *jövő képe* a tragikus jelen alapján könnyen elképzelhető. Az erejében és létszámában megfogyatkozott magyarság nem emelhet jogot reviziós igényekre. Mint e cikk elején említettem, megszoktuk a tömegekben való gondolkodást. A világtörténelem jelenlegi alakulását legjobban befolyásoló nagyhatalmak nagyon is a meglévő számok és

befejezett tények alapján gondolkodnak és cselekszenek.

Ha mint utolsó szalmaszálba, abba a gondolatba akarunk kapaszkodni, hogy a török korszak után újra lábra kaptunk, nem szabad felejtenünk, hogy akkor két tényező tette lehetővé nemzeti újjászületésünket és gyarapodásunkat: a belső etikai erő és a Habsburg-Monarchia külső kerete. Bármennyi panasza volt is eleinknek a századok folyamán a bécsi kormány önkényeskedései miatt, az ezeréves államkeret megmaradt s mint ilyen alkalmas bázisul szolgált a meglévő népi erők rohamos kifejléséhez és majdnem csodához hasonló számbeli gyarapodásához. Ma azonban más a helyzet. A belső energiákat a propaganda porlasztja szüntelenül s eddigelé rendkívüli eredménnyel. A külső keretet pedig a trianoni békediktátorok törték szét. Mi marad még a számunkra, hogy a magyar jövőt megmenthessük, hogy ki ne töröljenek bennünket a népek sorából?

E tekintetben igen *fontos szerep hárul a mai és régebbi magyar emigrációra,* ha feladatait felismeri s hajlandó is a nemzetmentéshez megkívánt áldozatokat meghozni. Akár számbelileg tekintjük a mai külföldön élő magyarságot, akár azt a hatalmas szellemi tőkét, amely fölött rendelkezik, mindenképpen alkalmas arra, hogy hatékony módon szóljon bele a Kárpátmedencében élő magyarság jövő sorsának alakulásába.

## Emigrációs feladataink

Feladatainkat két csoportra oszthatjuk: Mit tehetünk otthoni testvéreinkért? Mivel tartozunk önmagunkkal szemben kint az emigrációban?

*Az otthoni krizis elsősorban erkölcsi krizis.* A nemzetgyilkosság szovjet eszközei között eddig a főhelyet a tömeges deportálások, gyilkolások és bebörtönzések foglalták el. E külsőleg drasztikus eljárás mellett nálunk most a belső erkölcsi elsorvasztás és önpusztítás módszerét praktizálják. Ez kifelé kevésbé feltűnő, nem kell hozzá sem vagon, sem orosz katona, s mégis a kívánt célhoz vezet, ha beválik. Megrendült lélekkel kell beismernünk, hogy az új módszer sikerült: « szériában gyilkolnak ». Hogyan sikerült az 1956-ban hősként viselkedő magyar nővilág egy részét a lejtőre vinni? Úgy, hogy a propaganda a legalkalmasabb lélektani időpontban indult el. A magyar kommunista kormány helyzete megszilárdult, az ÁVO terror szervezet reorganizálódott, az ellenállás résztvevőit deportálták, bebörtönözték vagy kivégezték, míg egy tekintélyes részük az emigrációba

vonult; a nép magára hagyatva, a külföldi segítség elmaradása miatt csalódottan, önmagából kiábrándultan, a várakozásba belefáradva megtört az örökös félelem miatt. Ebben a lelki állapotban nyújtják neki a mérget, a magyar életet sorvasztó kommunista áfiumot.

Zrinyi Miklóssal nekünk is fel kell kiáltanunk, de most a Vasfüggöny mögött élő magyarsághoz intézve szavunkat: « Hallj meg engem élő magyar, ihol a veszedelem ». Arról természetesen gondoskodni kell, hogy a figyelmeztetés eljusson a címzetthez. Ezért van rádiónk, vannak újságjaink, egyesületeink, vannak kulturális és társadalmi szervezeteink, melyek az öt világrészt behálózzák. Szólaljunk meg ezeken s lármázzuk tele a világot, protestáljunk az UNO-nál, a kormányoknál, pártoknál, hívjuk fel a világ figyelmét, milyen eszközzel pusztítják a magyarságot, a világnak egyik legtehetségesebb népét, mely évezreden keresztül vérzett a civilizációért, mindenekelőtt Európáért.

A legfontosabb azonban az, hogy az otthoniakkal megértessük a külföldön működő rádiók útján, miről is van tulajdonképpen szó: *népi öngyilkosságról.* Lehetetlen, hogy a legfásultabb is jobb belátásra ne jusson, ha felnyítják a szemét s megértetik vele, hogy éppen azáltal mutathatja meg legjobban a jelenlegi uralommal szemben ellenállását, ha az anyaság szent kötelességét teljesíti, minden magyar életet felnevel s undorral for-

dul el a nemzetgyilkosság propaganda ágenseitől.

*Az otthoni magyarságnak éreznie kell továbbá, hogy nincs elfelejtve nincs magára hagyva.* S vajon kitől várhatja elsősorban, hogy törődjék vele? Talán az amerikaiaktól, angoloktól, svájciaktól vagy más nemzetek fiaitól? Csakis a magyar emigránsoktól. A külföldi magyar testvéreknek meg kell találniuk a módját a biztatásnak, az okos eligazításnak, hogy népünk megzavart lelki egyensúlyát visszanyerje.

A feladat mindjárt könnyebbnek fog látszani, ha meggondoljuk, hogy a külföldi magyarságnak milyen gazdag tartalékja van kitűnőbbnél kitűnőbb egyéniségekben: kipróbált államférfiúi tehetségekben, diplomatákban és politikusokban. Azonkívül mennyi egyetemi tanár, tudós és szakember dolgozik az öt világrészben s hirdeti a magyar tudást! Ott vannak továbbá művészeink: a zene, festészet, plasztika, irodalom kiváló reprezentánsai a világ fő metropolisaiban, akiknek fellépése, szereplése, munkássága eseményszámba megy. Mindenekelőtt elvárjuk azonban azoknak a magyar honfitársaknak ezirányú közreműködését, akik Münchenben, Londonban, Rómában, Madridban, New Yorkban, stb. a rádión keresztül küldhetnek üzeneteket hazafelé. Az éter hullámain ér el leghamarabb minden közlés a magyar nép millióihoz, akik előtt most százszor,

ezerszer ismételni kell Zrinyi szavait abban az értelemben, hogy a magyarság létkérdéséről van szó: *a magyar etnikai erő és egészség a jövő egyetlen záloga és biztosítéka.*

Az *emigráns magyarságnak* a mai otthoni helyzethez mért magatartását, azaz *önmaga iránti kötelességét* arra a filozófiai elvre alapozhatjuk, hogy *senkise adhatja azt, amije nincsen.* Hiába beszélünk erkölcsi megújhodásról, ha mi magunk nem valljuk és tartjuk az otthoniaktól megkívánt, egyetlen nemzetmentő eszköznek felismert *magasabb erkölcsiséget.* Nem tudhat soha szívhez és lélekhez szólni, aki nem áll a megfelelő magas erkölcsi piedesztálon. Talán ezt sem kell hangsúlyozni: ki használ többet nemzetközi vonalon hazájának? Az-e, aki a tizparancs erkölcsi elveit maradék nélkül érvényesíti egyéni életében és közszereplésében, vagy az, aki saját szeszélyei és szenvedélyei szerint állít fel magának életelveket, vagy éppen a marxi - lenini - sztalini vonalhoz igazodik világnézeti elvek szempontjából? Nem kétséges, melyik irány követése biztosít több biológiai-etnikai nyereséget az összmagyarság számára.

*Igen megszívlelendő magyarságmentő feladat* hárul a nagyvilágban szétszórt *magyar családokra.* A történelmi távlatokban gondolkodó számol ugyan azzal, hogy a nemzetek nagy olvasztó tégelyében az emigráns magyarság előbb-utóbb elvegyül s felszívódik idegen nemzettestekbe. Sajnos, az asszimilá-

ció sokkal gyorsabban megy végbe, mint gondolnók. Már a második generációban találkozunk teljes átformálódással Az ilyenek, akár véglegesen kintmaradnak külföldön, akár hazatérnek Magyarországra, csak a magyarság veszít velünk. Az első esetben még erkölcsi támogatás se várható tőlük, a második esetben először meg kellene tanulniuk magyarul, hogy boldogulhassanak. Ezért minden magyar szülőt arra kérünk az emigrációban, hogy minden áron tanítsák az édes anyanyelvre gyermekeiket. Itt nem segít más, mint a bukovinai magyarok « törvénye ». Tizenhárom éves korig nem beszéltek a szülők a gyermekkel máskép csak magyarul. Ezért maradtak meg az idegen nyelvtengerben hosszú másfélévszázadon keresztül magyarnak.

A családi életkereten túl minden külföldön élő magyarnak, *mint egyénnek is tudatában kelle lennie* honfiúi kötelességeinek. Pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk, hogy fölszabadulás esetén egy erkölcsileg és anyagilag iszonyatosan lerongyolódott Magyarország fogja várni a hazatérőt. Ezért létfontosságú érdekünk, hogy minél több érték kerüljön haza az öt világrészből elsősorban emberben, azután anyagiakban s még inkább a civilizált világban szerzett sok szellemi és tapasztalati kincsben, szakképzettségben. Minél többen térnek majd haza, annál több lesz otthon a « kiművelt emberfő »

s annál gyorsabban épül újjá az ország. Ezzel szemben: minél többen mondanak le már eleve az új honalapításban való részvételről, annál nagyobb biológiai veszteséggel kell számolnunk.

Végül még egy igen fontos megvalósítandó tervet szeretnénk itt felvetni, ill. szóvátenni, melynek célja a világmagyarság megszervezése, nemzeti élet-halálharcunk szolgálatába állítása lenne. Okvetlen létre kell hívni a *Magyarok Világszövetségét*, melyet már többen kezdeményeztek, de eddig igazában meg nem szerveztek. A Magyarok Világszövetségének egyik főcélja kell legyen a magyarság biológiai-etnikai fejlődésének minden módon való előmozdítása, sikeres fejlődése feltételeinek megteremtése. Az emigráns magyarság ma valóságos *szellemi* nagyhatalom, olyan számbeli és szellemi, anyagi és erkölcsi tőke felett rendelkezik, annyi kiválóbbnál kiválóbb érték van szétszórva az öt világrészben. Ez a megbecsülhetetlen és felbecsülhetetlen erőtartalék egybefogva, megszervezve, a helyzeti energiákat mozgathatókká téve és egy nevezőre hozva, döntően szólhat bele annak a kérdésnek méltányos elintézésébe, melyet *magyar igazságnak* szoktunk nevezni. Közhelyet idézek csak, ha a nemzeti széthúzás, pártoskodás, az erők elforgácsolásának átkát, — annyi nemzeti tragédiánk okozóját Mohácstól Trianonig, — itt újra felemlítem. Mindezen bajokon csak egy orvosság segit-

het: az öt világrész magyarságának erejét, tehetségét, hatalmas dinamikáját egységbe kell fogni, a legfontosabb célok érdekében, a lényegest a lényegtelentől megkülönböztetve, mozgósítani s ily módon édes hazánk és szenvedő véreink mielőbbi felszabadítását a szellem és lélek fegyvereivel kiharcolni. Nekünk, magyaroknak sohasem szabad elfelejtenünk a római történetíró tanítását: « Concordia res pervae crescunt, discordia maximae dilabuntur » — « Egyetértés a kis erőket naggyá teszi, széthúzás a legnagyobbakat is megsemmisíti ».

* * *

Most arra a kérdésre: Elpusztíthatatlan-e a magyarság? — így fogalmaznám meg a választ: Ha csak külső ellenséges erőkkel kell megküzdenie, nem semmisíthető meg. A magyart csak egytől kell féltenünk: saját magától, etikai-biológiai erőtartalékainak önkezével való elpazarlásától. Mivel népünk, mintegy narkotizálva a bolsevista áfiumtól, az önpusztításnak erre a sikamlós útjára tévedt, minden szabad magyarnak szent kötelessége a veszélybe rohanónak « megállj »-t kiáltani s az esztelen tékozlás elé gátat emel-

ni. A jövőért, és pedig elsősorban a Dunamedence jövőjéért versenyfutás folyik. Pillanatra sem kétséges, hogy a versenyt az erősebb etnikumú és biológiailag nagyobb létszámú népek fogják megnyerni.

Tip. Detti - Via G. Savonarola, 1 - Roma